

det forstaaer sig. Men Konsekvensen af, at man erkender, at det er Regelen, at man ikke maa gøre det, er, at man, saa snart der i det ene Ting møder en saadan Modstand, at Enigheden dokumenteres ikke at være til Stede, maa sige og erkende, at Anmærkningen ikke kan bestaa, idet den saa mangler Berettigelse netop paa Grund af den Regel, man selv har anført.

I øvrigt maa jeg sige, at det er for vidt et Udtryk, som den ærede Konseilspræsident bruger, naar han siger, at man slet ikke har noget imod Anmærkningens Indhold. Det har jeg for mit Vedkommende aldeles ikke sagt, og det mener jeg aldeles ikke. Jeg har ikke det mindste imod at give de paagældende Enker $\frac{2}{3}$ i Pension, men jeg har meget bestemt imod at formulere Bestemmelsen paa den Maade, som her er sket, og jeg skal sige hvorfor. Jeg har det imod den, at der ved denne Bestemmelse i Virkeligheden aldeles ikke er sikret Enkerne, at de faa endogsaa den ene Trediedel — hvis det ikke var Lov, at de skulle have den. Der staaer, at det skal overlades Ministeren i hvert enkelt Tilfælde at afgøre, hvad han vil give indtil $\frac{2}{3}$. Det vilde jeg paa ingen Maade gaa med til, hvis det var kommet som Lovforslag. Jeg vilde da have sagt: Nej, de *skulle* have deres Ret, som andre have deres Ret, de skulle ikke have en Naadegave, men en sikker Adgang til at opnaa en bestemt Pension. Det er netop, hvad man i Hovedtrækkene har at indvende imod den Anmærkning, der her er sat ind paa Finansloven, at man da ikke kan forandre en saadan uheldig og efter ens Mening forkert Udtryksmaade.

Med Hensyn til Reglerne om Ekspropriation ved Rødby Havn gjorde den højtærede Konseilspræsident opmærksom paa, at — det er for øvrigt tidligere kommet frem — man skulde ved andre Lejligheder have været enig om, at man burde sikre sig det nødvendige Areal f. Eks. til Opførelse af Pakhuse, Frysehuse osv. Man har maaske gjort det flere Gange — at man har gjort det ved Anholt, har jeg selv nævnt — men vel at mærke ved frivillig Overenskomst og ikke ved Ekspropriation. Det har aldrig nogen Sinde været Tilfældet før nu, at man har baaret sig ad som her, og at det netop er ordnet ved Finansloven og ikke ved en særlig Lov. Saa sagde den højtærede Minister, at man kunde ikke være sikker paa i Rødby at faa Jord ad frivillig Vej, og derfor maatte man skride til Ekspropriation. Jeg vil

tillade mig at sige, at det er jo Trafikministerens Fejl, at han, naar Forholdene lige saaledes, som det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) har udtalt, ikke sikrer sig det i Forvejen. Hvorfor haste med dette? Hvorfor skal dette Forslag, der ogsaa er kommet til os i yderste Øjeblik, jages igennem, naar et saadant Spørgsmaal er uløst, skønt det saa overmaadelig kunde være løst? Thi er der en saadan Iver til Stede for at faa Havnen anlagt, som det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds siger, saa vilde det jo være en saare let Sag for Ministeren at stille den Betingelse: Jeg vil have Jorden vurderet straks, og saa skal jeg sige, om jeg vil give saa meget for den, som Vurderingen lyder paa, og hvis jeg ikke vil give saa meget, giver jeg noget mindre, og hvis de ikke gaa ind paa det, jeg finder rimeligt fra Statskassens Side, saa stiller jeg slet ikke nogen Bevilling op. Men i Stedet derfor gaar man lige den stik modsatte Vej, opfører en større Bevilling og indfører en Anmærkning om, at man skal ekspropriere, det vil sige ved en Tvangsforanstaltning eventuelt tage Jorden, og saa skal man give den Pris, som bestemmes, for saa vidt man overhovedet vil indlade sig paa Foretagendet. Naar denne Bevilling er given, kan Ministeren vist ikke trække sig tilbage, men han kan naturligvis lade være at lade foretage Ekspropriation, det skal jeg erkende.

Det er blevet nævnt her, at jeg skulde have gjort mig skyldig i en Unøjagtighed ved at sige, at det var Statskassen, der vilde tilegne sig Fordelen ved Værdistigningen. Saadanne Smaating bryder jeg mig ikke om at komme ind paa at diskutere. Jeg indskrænker mig til at sige, at saaledes som Anmærkningen er affattet paa Finansloven, er der ingen anden end selve Statskassen, der kan komme til at eje Arealet. Det er Ministeren, der bemyndiges til at ekspropriere. Til Fordel for hvem, og hvem skal betale det? Til Fordel for Statskassen og for Statskassens Penge. At der saa i den Skrivelse, hvormed Sagen er sendt til Finansudvalget i Folketinget, staaer Tale om, at de og de skulle være med til at dele Udbyttet, er jo slet ikke noget, der fastslaas ved Loven. Det er ikke tiltraadt; fordi man tiltræder denne Bevilling eller i alt Fald ikke modsætter sig den, har man aldeles ikke tiltraadt hvert Ord, der staaer i denne Skrivelse, hvormed Sagen er sendt til Folketinget. Lad os nu ikke komme ind paa at antage, at hvad der staaer i